

...y tülök-
...gasztva,
...abban a
...en hatal-
...ordit az
...vizekben
...kár ször-
...l.
...bukerosz-
...mert bel-
...a jófajta
...ge szilárd,

...dolgában
...n válogat.
...t, madár-
...ik neki a
...ető dolog.
...s. Választ
...éhordja a
...már a fé-
...kezde, akkor
...bejáratát
...ora nyílást
...tepárjának
...gét. Mikor
...itak, a bu-
...ilást s szor-
...ekből épen
...nk bukero-
...leik. A fel-
...y kakas.
...le madárfé-
...a sok fajta
...zokról is: a

...GFEJTŐK.

...dik számában
...ét beküldték:
...Emma, Darvasy

...19. számában
...ag még beküld-

...Athenaeum-épület.
...ai részv. társulat.

KIS LAP

A BARÁTKAMADÁR TÖRTÉNETE.. (Lásd a 374. lapon.)

K É T Á R V A.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ZZEL Kerekes uram szinte reszketve ment a másik szobába, meghagyta Saroltának, hogy itt csendesen várja meg, míg a mama hívja; aztán pedig kézen fogta Erzsikét és a hátsó ajtón gyorsan távozott vele még a háztól is. Erzsike meg nem foghatta, mi baja van apjának s nem is tudta azt senki, csak Kerekesné asszonyom; de ez most nem gondolt vele, mert épen belépett Imre az idegen urral, gróf Tarnai Jánossal. Az öreg gróf fürkészőleg tekintett körül, mintha keresne valakit, de a szobában csak Kerekesné asszonyt láthatta, kit Imre azonnal bemutatott. A gróf azonban nagy izgatottságában ezt alig várta be, hanem gyorsan elmondta miért jött s kérdé: igaz-e, hogy itt van az a leányka, ki talán az ő elveszett gyermeke s van-e valami jel, a miről ráismerhetne.

— Oh, arra alig is volna szükség felelé Kerekesné asszony, mert a mint a gróf ur most elbeszélte, mikép vált meg az a Zsuzsánna asszony a gyermektől, az szóról szóra igaz, férjem találta meg a leánykát . . ő maga legjobban elmondhatná, de most épen nincs itthon. Nagyobb bizonyosság okáért azonban gondosan megőriztük az ékszert is, mely a leányka nyakán függött . . . mindig biztunk benne, hogy egyszer majd csak rátalálunk a szülőkre s az ékszert csukva tartottuk. Mindjárt előmutatom.

A szekrényhez lépett, s kivette a kis arany ékszert és átnyújtotta a grófnak. Ez

alig hogy megpillantotta, ujjongva fölugrott, sirt, nevetett örömeiben, összecsókolta a kis ékszert, aztán szinte fuldokolva kiáltá:

— Igen, ő az! Ezt az ékszert mindjárt születése után adtuk neki . . . ez itt az én czimerem . . . itt meg szegény meghalt nőm arczképe . . . igen, megtaláltam végre kedves gyermekemet! Hol van? Vezessék ide, karjaimba!

Kerekesné asszony rögtön benyitott a másik szobába.

— Sarolta, jöjj be! Nagy öröm vár reád, ime, itt van édes atyád.

A következő pillanatban Sarolta az öreg gróf karjaiba borult és sokáig ölelték, csókoltak egymást, alig tudtak szólni a nagy örömtől. Azaz tulajdonképen csak a gróf örült olyan nagyon, mert Saroltának már a második perczen azon járt az esze, hogy hát tulajdonképen kicsoda ez az ő atyja? A viszontlátás első örömeiben ezt nem is mondták neki; de amint kissé lecsillapodtak, megtudta Sarolta, hogy fényes reményei mind megvalósultak, ő csakugyan grófkisasszony, egyetlen gyermeke a dús gazdag gróf Tarnai Jánosnak. Tehát nem hiába álmódzott arról, hogy egyszer majd fényben és pompában fog élni, ezen meg ezren fogják bámulni és irigyelni, — ez mind beteljesedett! Most aztán ő rajta volt a nagy öröm sora s a hirtelen nagy változás úgy felizgatta, anynyira meghatotta, hogy ájultan rogyott össze.

A gróf és Imre ijedten siettek segélyre s Kerekesné asszonyom gyorsan vizet hozott s mialatt a leánykát föcskendezte, biztatólag mondá:

— Oh, nem lesz semmi baj, csak a nagy öröm hatotta meg, ami igen természetes, mikor annyi idő múlva végre láthatja szeretett atyját. Majd eszméltre tér mindjárt.

Csakugyan nem sokáig tartott és Sarolta magához térve, mosolyogva, boldogan ölelte meg az öreg grófot, ki őt ölébe vette és gyöngéden simogatva, sokáig nézett arcába.

— Rá nem ismertem volna, mondá aztán. Nem hasonlít jó anyjához s kicsi korából egészen más képe maradt emlékemben. Persze, nagyon kicsike volt, mikor elvesztettem.

— Óh, a gyermekek nagyon megváltoznak, mire felnőnek, szölt Kerekesné gyorsan.

Aztán elbeszélte a grófnak hosszasan, mikép találták meg a gyermeket, mily buzgón keresték szüleit s mert nem találták meg, fölnevelték mint saját gyermeköket.

— Saroltának neveztük el, mert a fehér ruháskáiban S. betű volt behimezve.

— És el is találták, kedves jó embereim, felelt a gróf, mert csakugyan Sarolta a neve. Örök hálára köteleztek, hogy gyermekemet ily gondosan fölnevelték s gazdagon meg is fogom jutalmazni. Most már újra boldog leszek, két gyermekem lesz, mert Imre fiam, te is az én gyermekem vagy mától fogva. Tulajdonképen neked köszönhetjük boldogságunkat, a te nemes szivedet, jószágodat jutalmazza ezzel a Gondviselés. Szorgalmad, iparkodásod vitt reá, hogy mint tanító fáradozzál e derék családnál, hol megismerkedtél Sa-

rolta történetével; jó szivedből eredt leveled, melyben tőlem segílyt kértél Zsuzsanna asszony számára, ide vezetett engem s így került ki minden titok. Öleld meg te is testvéredet, Sarolta!

Sarolta azonban nagyon kelletlenül tette meg, ámbár tudta már, hogy Imre közel rokona. De Imre sem valami nagy örömmel tette, mert hiába, nem tehetett róla, de már ő bizony nem szerette Saroltát s ha nem szerette mint szegény leánykát, most azért, mert gazdag grófkisasszony lett, csöppet sem szerette jobban.

Az öreg gróf ezt észrevette, de másra magyarázta s mosolyogva veregette meg Imre vállát.

— Tudom, kedves fiam, mire gondolsz most, mondá aztán. Büszke vagy, mint atyád volt, s az jutott eszedbe, hogy te mégis csak szegény fiu maradsz és kegyelemből fognál nálam élni, ezt pedig nem szeretnéd. No's légy nyugodt, ezen is segítünk. Fölviszlek a király elé, együtt fogunk kegyelmet kérni s a jószívű király, ha megtudja, milyen derék ifju vagy, de meg az én kedvemért is, mert engemet szeret, visszaadja neked azokat a nagy jószágokat, melyeket atyádtól elvett. És így te is épen olyan gazdag és hatalmas gróf Tarnai Imre léssz, mint atyád volt.

Ennek már persze Imre is megörült, de azért Saroltával mégsem tudott igazán testvérkép beszélni; mert Imre most is, mikor fényes jövő várt reá, a régi derék, nemes szívű ifju maradt, azt pedig látta, hogy Sarolta máris alig fér a bőrébe a nagy felfuvalkodottságtól. A legelső, amit Sarolta kért atyjától, az volt, hogy menjenek a szegényes házból mindjárt a vendég-

lőbe, hol atyjának bizonyosan szebb szobái vannak. De a gróf így válaszolt:

— Nem, kedves leányom, ezt a mai napot itt töltöm ezeknél a derék, jó embereknel, kik annyi esztendőn át hiven gondodat viselték. Magam meghívom magam

ide ebédre, legyünk mindnyájan együtt e boldog perczeinkben.

Sarolta ennek nem nagyon örült, de ami még furcsább volt, maga Kerekesné asszony sem, ámbár amugy nagy örömet szinlelt. Ott maradtak tehát, de az ebéd-

A MUMUS. (Lásd a 383. lapon.)

hez sem jelent meg sem Kerekes uram, sem Erzsike, s mikor Imre tudakozódott utánuk, az asszony azt mondta, hogy férjének igen sürgetős dolga van a hivatalban, Erzsike pedig a konyhában van elfoglalva.

Ebéd után ismét beszélgettek, de az öreg grófot, ki hosszú utazása után sem

pihent még, a nagy öröm és izgatottság után most bágyadtság lepte meg s álmosan dőlt hátra a karszékekben. A többiek lábujjhegyen mentek ki a szobából, hagyták pihenni.

Jó idő multával Kerekesné asszony és Imre zajtalanul benyitottak s látták,

yütt e
ilt, de
ekesné
örömet
z ebéd-

zgatottság
eg s álmo-
A többiek
ából, hagy-

né asszony
k s látták,

hogya gróf nem alszik többé, hanem mély gondolatokba merülve dörzsölgeti a homlokát. Mikor őket megpillantá, így szólt:

— Nagyon szépet álmodtam ... oly élenken, mintha nem is álmodtam, hanem valósággal láttam volna ... mintha, a mint itt ültem, belépett volna egy leányka, szakasztott mása az én meghalt nőmnek, mikor még kis leány volt ... nyujtottam kezemet, de akkor a leányka hirtelen eltűnt.

Kerekesné asszonyom e szavakra halálsápadt lett s arcán nagy ijedelem látszott. Az öreg gróf ezt észrevette s mosolygva folytatá:

— Ne ijedjen meg, jó asszony, gondolja, hogy talán megzavarodott az eszem és igazán hiszem, hogy láttam valakit. Tudom, csak álmom volt az egész.

(Folytatása következik.)

MÁSODIK FÉSZEK.

RONTÓ Pali s Vad Laczi

Megint csint tevének:

»A bokorban, látod-e?

Pompás rigó fészek!«

Laczihoz így szólt Pali . . .

S máris a fán termett.

Csak nem akar javulni

E két vásott gyermek!

»Szép tojászkák! Megesszük

Este rántottának!«

Ám, hogy kiszedné Pali,

Szörnyű vihar támad.

Karját ki se nyujthatá . . .

Zúg a szél s legottan

Rontó Pali az ágról

A tüskébe pottyán.

S nagy estében Vad Laczit

Maqa alá nyomta.

Ott bögtek egy fél napig

A tüske bokorba'.

Mivé lettek azután

Ne bántson ezért gond.

Azt tartja a példaszó:

Összeforr az ebsont.

Hogy a kedves rigó párt

Semmi baj se érje

S a pajkos két fiutól

Mentes legyen fészke,

Hogy vihar se bánthassa:

Szépen leemeltük,

A megezbált fészkiüket

Kosárkába tettük;

Kertünk sűrű bokrában

Föl is akasztottuk,

S hogy jól cselekedtünk: még

Az nap tapasztaltuk.

A rigó pár oda szállt,

Költöget fölváltva,

S tegnap szép reggel fölpattant

A kicsi tojáska.

Mert csak egyet hagyott meg

Vihar vagy gonosz kéz;

De itt tudom nem éri

Semmiféle rosz vész.

A BARÁTKAMADÁR

TÖRTÉNETE.

Az ő bársonyos cziczájának meséli Hajas bácsi. *)

(Képpel a ezimlapon.)

HÁT bizony, édes bársonyos Czicza kiskisasszony, lakik abban a maga szöske fejében egy kurtafuresa bolondos; de azért kedves kis madár, mely — kivált ugy estve felé, — mikor már tanultunk is, labdázunk is, no meg egy kicsikét csintalankodtunk is és jó pihe-nőre a padkát keressük fel, — egyszerre csak azt kezdi énekelni »éhes vagyok! nagyon éhes vagyok!«

Hát azután mit is eszik az a kurtafuresa bolondos kis madár? Se kenyeret, se hust, se kalácsot, se meggyecskét, se legyecskét, de még czukor, de még méz se kell neki! No már ez azután igazán kurtafuresa bolondos egy kis madár!

— Hát mi kell lelkem, kis madaram?

— Hiszen tudja Hajas bácsi.

— Nem tudok én semmit, bolondosom.

— Mese kell, éhes vagyok; mese kell, mese, mese, mert mindjárt éhen halok! meséljen lelkem Hajas bácsi!

— Tyüh! hát aszongya éhen hal! De nem oda Buda, mert nem engedjük ám; mert ha az a bolondos kis madár meghal, hát mi lesz aztán a Czicza kiskisasszony szöske fejében? hát ki fog aztán énekelni: éhes vagyok, mese kell?

Most hát csitt, mert mindjárt jóltartom egy furesa kis mesével.

*) Ez álnév egyik legjelesebb magyar természetudósunké, kinek ígéretét bírom, hogy jövőre is fog írni a »Kis Lap« számára ép oly vonzó, mint tanulságos czikkéket.

F. b.

Hanem tudja édes, eszembe jutott valami okos dolog, nagyon okos dolog; mindjárt elmondom.

Tudja, drágám, a szó is olyan kurtafuresa kis madár: kirepül a szájából, berepül a magácska balfülébe, aztán a jobb-fülén meg szépén kirepül, aztán: ucczu vesd el magad utána!

Igen ám, ha utól lehetne érni! De már mikor az a szó elröpül, hát az bizony el van röpülve.

— De hát mit csináljunk már?

— Hát megmondom én magácskának, hogy mit csinálunk: megírjuk mi azt a kis mesét a Forgó bácsi *Kis Lapjába*, az osztán ugy meg fogja azt a röpke szóseregget, hogy száz év mulva is elmondhatja a mesét akárki, épen ugy mint elmondom én. És tudja, szógám, így elolvashatja azt magácskán kívül még sok, igen sok jó gyermek is. Ugy-e okos egy dolog?

De most már csakugyan rágyujtunk arra a kis mesére.

Csitt! most fogja be annak a bolondos meseéhes kis madárnak a száját, a fülét pedig nyissa ki, mert az a madár olyan madár, a mely fülével eszi a kis mesét is, meg a nagy mesét is.

Hát, hát... hol volt, hol nem volt, az már bizonyos, hogy ez egyszer az Óperencián túl nem volt; de nem volt túl még azon a Rinczemranczom csoroszlyán sem, a mely azon a fából faragott kősziklán rőfszámra zsákban árulja az Óperencia sós vizét...

— Jaj, Hajas bácsi, ez ugyan czifrán kezdődik!

— Hát nem hallgat tüstént, maga kis bohó! mindjárt viszájára kezdem!

No hát az bizony a kertben volt.

Hát miféle kert az a kert? Az a kert bizony szép egy kert. Vann benne vete-ményes: aranyos murokkal, peczkes hagy-mával, buksi káposztával; de van ám vi-rágágy is szerényke rezédával, búsuló árvácskával, büszke liliommal, körül-körül pedig nagyképü napraforgóval; de van abban sok gyümölcsfa is, arany barack, pirospozsgás alma, ajakpiros cseresznye, fityegős édes körtve, meg mit tudom én mi minden; de van ott a sövény mentén igen szép sorban tüskés egres is, tudja, a melyből magácska csipdesni szokott s mi-kor az egres még savanyu, hát fintorgatja tőle azt a kis orrát, ha meg a tüske meg-szúrja az ujját, hát bizony hirtelen a szá-jába kapja; de a legszebb mégis csak a kert végiben az a sok sűrű bokor: orgo-nafa, mogyoró, kecskerágo, feketegyürü, meg ostormányfa, meg galagonya is.

Hát az bizony ebben a kertben a bokrosban volt, hogy úgy tavaszkor, mi-kor a pásztorgyerek már fűzfasipot csa-var, a meztlábas kis Kata pedig egy ko-sárka ibolyával a városba mén, kiáll a sa-rokra s fünek-fának mondja: »vegyenek ibolyát!« s gondolja magában: »kell a krajczárka beteg édesanyámnak« ... hogy hát abban a bokrosban megszólalt egy iczi piczi kis madár. Váltig azt énekelte:

Itt vagyok, itt!

Kicsi feleségem,

Itt vagyok itt!

A felesége meg váltig azt felelgette neki:

Én is itt, én is itt!

A kis madár úrnak szürke volt a köpönyege, fehér volt a lajbija, fekete a

harisnyája, a fején pedig fekete sapkát hordott; a felesége is ilyen volt, csakhogy a fejkötője barna volt. Ugy hívták őket, hogy Barátkáék.

Hát aztán mit is csináltak ott?

Legelőször Barátka úr azt mondta a kedves kis feleségének, persze hogy ma-dárnyelven:

— Kepedvepes fepelepesépegem jopó lepsz fészkepet hopordapanipi.

Mire Barátkáné azt felelte, persze madárnyelven:

Bipizopon jopó lepsz kepedvepes fészkepet upurapam!

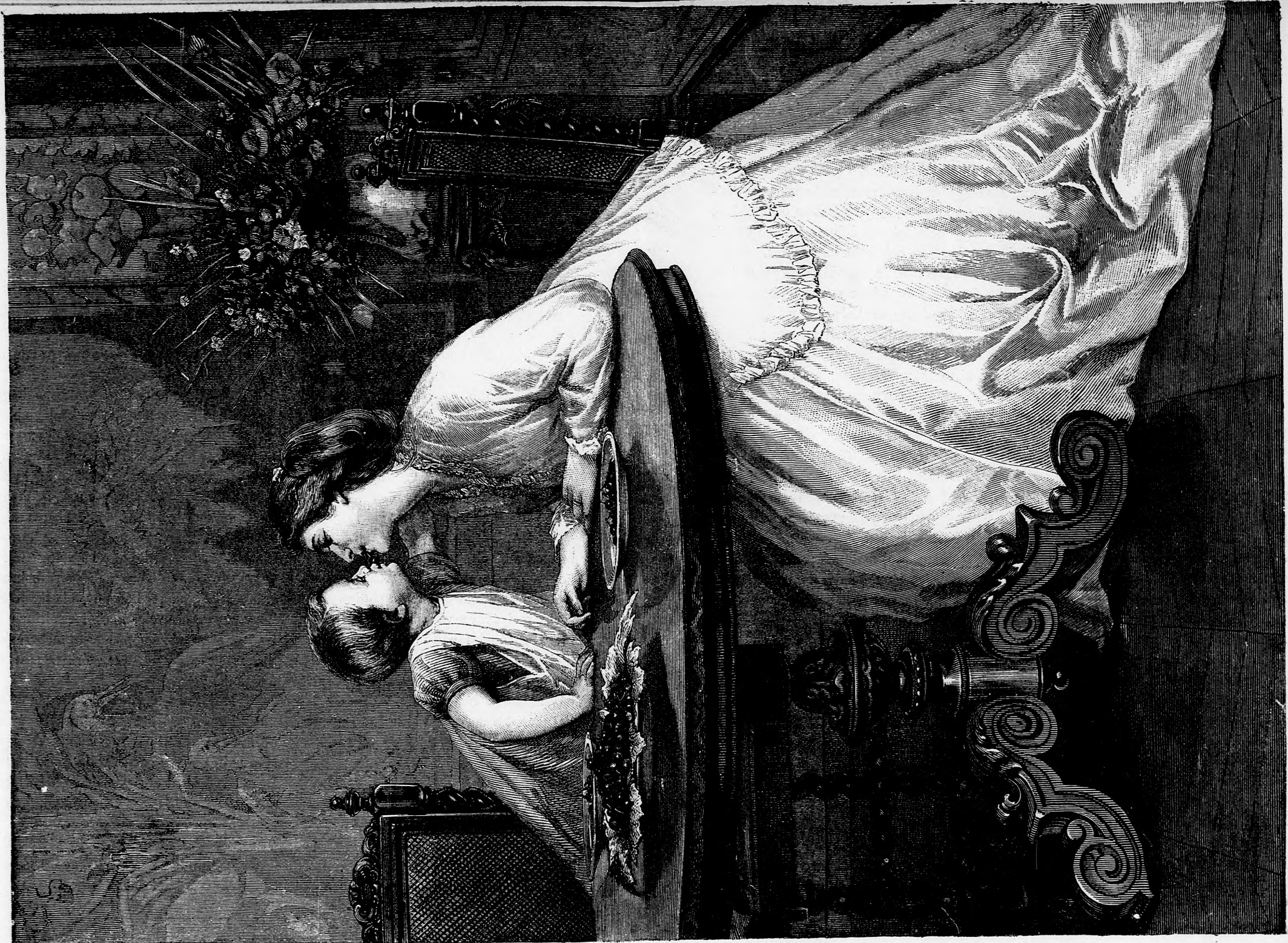
Kezdték azok azután szétnézni, hogy hát melyik bokor is volna csak a legjobb? mert hát nagyon kell ám vigyázni, arra is, hogy a tolvaj karvaj rajtok ne üthessen; arra is, hogy valami szemes kandur ki ne szedhesse a fészket; meg arra is, hogy az olyan magácskaféle kandi Czicza kis-asszony meg ne lásssa.

Soká tanakodtak, soká válogattak; végre, végre egy sűrű galagonya-bokrot választottak, mert hát úgy okoskodtak, hogy annak a levele, ága jól elrejti azt a kis tanyát, a tüskéje pedig jól megszúrja a karvaj mellét, a kandur orrát, meg a magácska kezét is.

Mikor a hely megvolt, kezdődött a hordozgatás: egyszer jött Barátka úr s hozott a csőrében egy kis mohát, hol egy szép hajlékony, száraz fűszálat; ezt tette Barátkáné is: szóval fészket hordtak, fo-nogatták szép kerekre, csináltgatták finom szőrrel jó puhára, jó melegre.

Mikorra az a kedves kis fészek el-készült, Barátkáné négy gyönyörű, bibo-

(Folytatása a 378. lapon.)

CSÓK ÉS CSERESNYE. (Lásd a 379. lapon.)

(Folytatás a 375. laphoz.)

ros-tarka kis tojást rakott belé, azután jó bele illeszkedett a fészekbe s avval az ő meleg tollával letakarta azt a négy tojást s melengette addig-addig, a míg egy szép hajnalon azokból a tojásokból egyszerre csak négy apróka madárporonty kelt ki.

Jaj milyenek is voltak azok a piczi boldogtalanok! meztelenek mint csak a csirke, mikor a szakácsné már megtisztította, szemök még be volt tapasztva; a szájuk széle pedig olyan sárga volt, mintha valaki arany galuskával szegte volna be.

No volt öröm; de volt ám dolog is Barátkáéknál, mert hát azt a négy piczi torkoskát jól kellett tartani sima hernyócskával, köpezős kukaczezal, legyecskével és sok minden madárceমেgével.

Valahányszor csak a fészekhez jöttek, Barátkáné vagy az ura, mind a négy poronty egyszerre úgy kitátotta a száját, a hogy csak birta, aztán fészkelődött, lökdösődött; de mind hiába, mert az okos szemü öregek szépen sorban adták nekik az ételt s mindig tudták, hogy melyik kapott s melyik következik — így is dukál az, még az embereknél is.

Jó darab ideig így folydogált a boldog kis madár család élete. A karvaj ugyan tudta, hogy mi van a galagonyában, avval az ő hamis sárga szemével kileste a titkot; de hát ő keme csak nem férhetett hozzá, nem engedte a sűrűség meg a tüske. A kandúr ur került a bokrot, mert rátartós volt sima szőrére s nem szerette, ha a tüske összekuszálja; no meg aztán nem is szorult rá, mert bekukkanhatott, a macskajáráson menve, az éléskamrába is, az ölfa tetejére pedig lesbe heveredve kényelme-

sen elkaphatta a buksi verebecskéket is, mikor úgy szányrezegtetve falatkát koldultak anyjuktól.

De egy Czicza, egy bársonyos Czicza, mely nem is volt macska, hanem egy valószínű kiskisasszony, avval az ő hamiskás, kandí szemével egy délután kileste annak a galagonya bokornak az ő titkát.

Ekkoron a madárporontyocskák már szemet is tudtak mereszteni, pelyhesek, szóval nagyon kedvesek voltak.

Nem ott lesegetett magácska, kedves Czicza kiskisasszony óráig, hogy mi is történik a fészekben, meg körülte? S ekkor látta, hogy az öregek hogyan hozogadják a kicsinyeknek azt a madárceमेgét.

Hát aztán mi történt? Hát bizony magácska okoskodni kezdett ilyen: »jaj, beh kedvesek azok a kis porontyok! és négy van — — Istenem, kiveszek egyet, hiszen az öregek nem veszik észre, mert hiszen csak olyan butuj madarak; aztán én azt a kis madarat jól fogom tartani kenyérral, cukorral, leveskével, mindenfélével; aztán megnő, aztán énekelni fog; jaj beh jó is lesz.«

No ki is vette, be is tette a kosárba, be is szaladt a házba, próbálta is kenyérral, cukorral — de hát annak a kis madárnak csak nem kellett! Mindig fészkelődött, csipogott — mintha jajgatott volna.

Aztán mi is történt csak? Hát magácska kiment a kertbe, kivitte a kosárkát, a madárkát és ekkor ott abban a bokrosban hallotta a Barátkáék kesergését! Bizony észrevették, hogy egyik fiokat valaki elvitte, mire aztán kitört abból a

piczi madárszivecskéből a madárkeserv és a madárjaj.

Nem volt az szó, csak hang, de oly keserves, oly szívfacsaró, hogy még a kemény ember szive is megesett rajta.

A szegény öreg madarak tüvé tették a bokrot, keresték fiokat mindenütt, aztán keseregtek:

Jaj nincs! jaj nincs!

És ez a kesergés bizony megindította a magácska szívét is, kezdte szánni, kezdte bánni, hogy olyan fájdalmat okozott azoknak a szegény, ártatlan madaraknak.

Azután megint okoskooott s fölakasztotta a kosárkát a galagonyabokor szomszédjára, a kecskerágóra s félreállott.

Hát mi történt? Barátkáné avval az ő okos, barna szemével mindjárt meglátta a kosárkát, benne pedig elveszett fiát s örömpesve elkiáltotta magát:

Itt van, itt van, itt van!

Barátka ur mint a nyíl, úgy repült oda. Ráültek a kosárra s énekelni kezdtek a nagy örömükben. A szegény pelyhes, jaj! hogy tátotta a száját, hogy cseregett, a mivel azt mondta:

— Éhes vagyok, nagyon éhes vagyok! No, úgy hordták neki a jó hernyócskát, kukaczoeskát, hogy no!

És azután magácska, kedves Cizca kiskisasszony, úgy-é nekem vallotta be a csinjét s együtt tettük vissza azt a porontyot a meleg fészekbe, hiv testvérei közé!

Egy kicsit bizony meg is dorgáltam, már t. i. úgy, a hogyan Hajas bácsi a Cizcáját korholni szokta, mert hiszen magácska jó is, kedves is, csak egy kicsit okoskodó, meg egy piczikét csintalan.

És legvégre is, abból a kis madártörténetkéből tanulunk is valamit.

— Hát mit?

— Hát azt, hogy a kis madarak bizony nem butujok, hanem okos állatok, kiknek piczi szívében, — mely csak akkora, mint a magácska kisujjának a hegye — épen oly meleg szeretet lakik, mint akár a magácska kedves jó mamájának a szívében; szeretik fiaikat, épen mint a mamája magácskát — — és aztán gondoljon csak arra, hogy ha egyszerre csak megjelenék valami mesebeli óriás egy nagy kosárral karján, megfogná magácskát, betenné abba a kosárba, aztán váltig kínálgatná mesebeli ólomgaluskával vagy mivel — hát jó volna ez? Ugy-é nem?!

Már pedig magácska annak a szegény kis madárnak olyan mesebeli óriás volt s mikor kenyérrel kínálta, az a kis madárnak ólomgaluska volt — hát bizony örüljünk a kis madárnak s ne bántsuk, mert kedves is, hasznos is, szeretni is tud, búsulni is tud. Ugy bizony.

Eddig volt.

Csók és cseresznye.

(Képpel a 376—377. lapokon.)

OLYAN piros a cseresznye
Mint Alina kicsi szája;
Olyan piros, olyan édes!
Öröm csókot nyomni rája.

Nem is tudom: édes anyja
Csokolja-é vagy eteti?
Csak azt tudom: ez is, az is
Kiválókép izlik neki.

TEVE-VERSENY. (Lásd a 384. lapon.)

A
7

b
p
sá
m
d
b
E
za

E
g
n
L
ő
n
m
é
h
g
ic
b
v
m
te
n
n
c

P
t
c
a

A BERCSI BÁCSI POGÁCSÁI.

PEN abban a házban, a melyben a jó Bercsi bácsi lakott, volt földszint az utczára egy süteményes bolt, ebben a boltban pedig Bercsi bácsi pontosan megjelent minden délután és vásárolt négy jó frís pogácsát. Ugy ismerte már szokását a boltos, hogy nem is kérdezte, mit kíván, hanem papirosba szépen begöngyölte a csemegét és átnyújtotta, Bercsi bácsi pedig lefizette az árát és hazament.

Azt is tudta a boltos, kinek viszi Bercsi bácsi a pogácsát. Bizony nem magának, neki már nem kellett az efféle nyalánkság; de annál jobban szerettték Lajos és Károly a kiknek vitte. Nem az ő fiai voltak ezek, mert Bercsi bácsinak nem volt se felesége, se gyereke s egy még nálánál is öregebb testvérénjével élt csöndeskén és egyszerűen abban a házban; de volt egy másik testvérének két gyermeke s ezeket Bercsi bácsi az iskolai idő alatt magánál tartotta, hogy a városban tanulhassanak, mert atyjok nem igen volt módos ember. Bercsi bácsi sem valami nagyon bővelkedett a pénzben, de tisztességesen megélhetett s ha egyéb örömet nem szerezhetett kis öccseinek, hát vett nekik legalább mindennap két-két pogácsát ozsonnára.

Most is már épen zsebre dugta a pogácsát és kifizette az árát, mikor a boltos hirtelen megszólalt:

— Nini, most jut eszembe! Mondja csak Bercsi bácsi, hát ma ki eszi meg a pogácsát? Hiszen láttam reggel, hogy

a fiuk már haza utaztak, vége az iskolának!

Berczi bácsi nagyot nézett, — az ám, csakugyan úgy van, a fiuk haza utaztak a szünidőre. Az első pillanatban zsebébe nyult, hogy visszaadja a süteményt, de aztán mosolyogva mondá:

— No mindegy, már megvettem, majd csak akad gazdája.

Ezzel kiment a boltból, de az ajtó előtt félig nevetve, félig magára boszankodva így szólott magában:

— Ugyancsak szórakozott vagyok... úgy hozzászoktam a pogácsa vásárláshoz, hogy már nem is gondolkoztam fölötte, kinek viszem. Már most mitevő legyek velök? Ha haza viszem, testvéréném ugyancsak fog nevetni, sőt még pörölni is, hogy haszontalanul kidobtam a pénzt... és igaza lesz. Nem is megyek haza. Meglátom, nem vehetem-e valami jó hasznát.

Szokása ellenére tehát nem ment haza, hanem sétára indult végig az utcán, s közben kis öccseire gondolt, kiket nagyon szeretett. Szinte rosszul esett neki, hogy most néhány hétig nem fogják őt a vidám képű gyerekek várni, mikor szobájába lép; nem fog senki zajogni körülötte. Épen arra a gondolt, hogy mostanig a kis fiuk már haza értek és bizonyosan vigan vannak otthon, talán őt is emlegetik, mert nagyon szeretik s van is okuk rá, mert jó dolguk volt nála... midőn egyszerre épen nem vig, hanem ugyancsak siró zajra eszmélt föl; a mint körülnézett, egy leánykát pillantott meg, ki egy zöldségáros bódé ajtajában állva sirdogált. Jól ismerte, mert sokszor elsétált a bódé előtt.

— Hát neked mi a bajod, kis leányom? kérdé nyájasan.

— Oh, valami szerencsétlenségnek kellett történni édes anyámmal... délellőtt itt hagyott, azt mondta, hogy sürgetős dolga van, legyek itt helyette, nem sokára visszatér... de már azóta órák multak s nem jött vissza... nem is ebédeltem... bizonyosan valami baja történt.

— Dehogy történt! nyugtatá meg Berezi bácsi. Epen az imént láttam, a mint egy házba bement. Roppantul sietett, bizonyosan maga is szeretne már mielőbb visszajutni iöe. No, nem szükséges aggódnod. Hanem persze éhes is vagy... nesze, itt egy pogácsa, majszold addig mig édes anyád megkerül.

A leányka örömmel vette el a pogácsát és abba hagyva a sirást, jóízűen falatozott, ugy hogy Berezi bácsi nyugodtan odább sétálhatott; látta, hogy a kis leány most már türelmesen fogja várni édes anyja visszatérését. Szinte örült, hogy legalább egy pogácsán tuladhatott, még pedig jó haszonnal s megint kezdte törni a fejét, hogy a többivel mitevő legyen, mikor majdnem beleütődött egy kis fiuba, ki épen ugy elgondolkodva jött vele szembe. Misike volt ez, a szegény árva fiu, ki nyakában egy nagy katulyát hordott s ebben gyufát, bicskát s más effélét árult. Berezi bácsi is rendesen tőle vásárolt, hogy legalább ezzel is segítse.

— No Misi, hát hogy vagy? Nagyon szomorunak látszol, talán valami ért? kérdé Bérczi bácsi.

— Valami különös szerencsétlenség nem ért ugyan, felelé Misi, de mégis rosszul áll a dolgom. Nem tudom, mi lelte

ma az embereket; egész nap nem birtam egy árva bicskát vagy csak egy szál gyufát is eladni, még csak egy zsemlyére valót sem kerestem.

— Hm, az bizony elég baj. Én vennék valamit, de hát tudod, bicskára nincs szükségem, gyufát meg tegnap vettem tőled annyit, hogy egy hónapra is elég lesz.

— Oh tudom, köszönöm is hozzám való jóságát.

— Csakhogy a mellett bizony éhen maradsz, ugy-e? No, fogd ezt a pogácsát, ez is több a semminél s kissé lecsillapítja éhségedet. Talán még akad estig jó szerencséd.

— Nagyon szépen köszönöm, felelé Misike s mohón beleharapott a pogácsába.

Berezi bácsi órájára nézett s látta, hogy már nagyon ideje haza menni. Megfordult tehát és indult haza felé, eltökélve, hogy a még megmaradt két pogácsát, ha másképp nem lehet, hát maga eszi meg titokban.

De bizony erre nem került a sor, mert Berezi bácsinak jó szeme volt, épen olyan jó, mint a szive. Amint hazafelé ballagott, megpillantott két gyermeket, kiknek egyike mintegy három éves fiucska volt, másika pedig hét-nyolcz éves leányka; mindketten szerényen, de tisztán öltözve. A leánykának ugyancsak meggyült a baja a kis fiuval, mert ez mindent kezébe akart fogni, amit az utcán látott; a leányka alig birta elvonni a kocsiktól lovaktól, gyümölcsáros kofáktól. Most épen egy borzas kis ölebet pillantott meg s mindenáron meg akarta fogni, kirántotta kezét a testvére kezéből és a kutyácska után szaladt. Persze, utól nem érte, sőt nagyobb

baj is lett belőle, mert nagy szaladtában megbotlott, elesett és kissé megütötte az orrát. Ekkor aztán torkaszakadtából sívalkodott, sirt-rít s a leányka hiába csitította, nem birt vele. Berczi bácsi odalépett és szintén csititgatta, de hiába és a leányka elbusulva mondá:

— Ne is tessék fáradni, mind hiába; én már ismerem a rossz szokását... így fog sirni az egész uton hazáig, míg csak édes anyánk le nem csöndesíti. Csak haza tudjam vinni a makranczost!

De Berczi bácsi hamar gondolt egyet és a zsebébe nyult.

— Megállj csak, hátha ez segít? Nézd csak, kis fiam, látod ezt a pompás pogácsát? Neked adom, ha nem sirsz és szépen haza mégy nénikéddel.

A pogácsa láttára a kis vitéz hamar abbahagyta a sirást, mert hiszen nem is történt valami nagy baj az esésben. Szeme ragyogott az örömtől, mert ilyen jó csemegét nem sokszor kapott. Egy két percz múlva ismét jókedvű volt s erősen tartotta a markában a pogácsát, nehogy valaki elvegye; eszébe sem jutott, hogy testvérének adjon, de a jó leányka nem is kívánta, örült, hogy a kis fiut most már szépen hazavezetheti. Berczi bácsi azonban jól látta, hogy a leányka is szívesen venné a süteményt; neki adta a negyedik és utolsó pogácsát, mialatt így szólt:

— Fogd, kis leányom, ezt te edd meg. Jó gyermek vagy, látom, megérdemelnél nagyobb jutalmat is.

A leányka szinte elpirult örömeiben, szépen megköszönte az ajándékot s a két gyermek aztán jóízűen falatozva, boldogan ment haza.

— No lám, szólt magában, nem vezetett kárba a pogácsa, sőt jó hasznát vettem, bármily csekély is az ilyen kis pogácsa.

És úgy volt, nemde? Négy gyermeknek oszlatta el bánatát, szerzett örömet. De nemcsak ez egyszer, hanem még sokszor tett Berczi bácsi ilyet és megtanította kis öcsseit is arra, hogy aprósággal is gyakran lehet segíteni mások baján, ha az embernek van jó szeme, mellyel észreveszi, hol segíthet. Ilyen jó szeme pedig mindenkinek van, mihelyt tekintetét jó sziv, szeretet vezérli.

A m u m u s.

(Képpel a 372 lapon.)

HU hu hu,
 Iszonyu!
 Rettentő
 Ijesztő!
 Jaj Istenem, egy kísértet...
 Laczi, Borsza, mindjárt véged!
 A kezében szörnyű,
 Borzadalmas söprű;
 Szőre szála mind úgy mered, ...
 Szaladjatok ó gyerekek!
 Hu hu hú,
 Mu mu mú!
 Már felétek söprüt szegez...
 Még egy pillanat — és megesz! ...
 Megesz ám;
 Mintha bizony nem tudnám:
 Hogy hát e szellem alak
 A nagy lepedő alatt
 Senki más,
 Mint az a kis figurás
 Esztike,
 Aki mi ránk ijeszte.
 No csak hamar tedd is le
 A seprődet
 Lepődöt
 S az ölembe jer ide!

TEVE-VERSENY.

(Képpel a 380. lapon.)

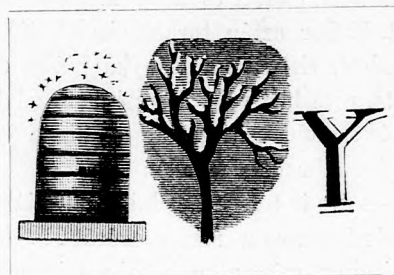
VERSENYT futtatni lovakkal mindenütt szokás, a hol csak ló van és már a régi időkben, több ezer esztendővel ezelőtt kedvencz mulatsága volt az embereknek. Legalkalmasabb is erre a ló, mert nemcsak gyors lábu állat, hanem szinte maga is kédvét találja a versenyzésben; ha látja, hogy egy másik ló szalad utána, egész erejét megfeszíti, csakhogy utól ne ériék.

Afrika sivatagjain, hol kevesebb a ló, de van teve, az arabok és szerescsenek teve-versenynyel mulatnak, ami nagyon nevetető látvány. A teve, mint tudjátok, igen derék, hasznos állat, a nagy pusztaságokon megbecsülhetetlen szolgálatot tesz, mert a hol minden más állat kidől a fáradság és forróság miatt, a teve szépen tovább ballag a hátára vetett nagy teherrel. Eléggye gyors, de nagyon kiméert, egyforma léptekben halad, a futást nem szereti s ha szalad, szörnyen esetlen és nevétséges.

Mikor tehát teve-versenyt rendeznek, mindig sok a nevetés. A versenyre kivetett tevék egy része rendszeren meg sem indul; mintha éreznék, hogy ez nem nekik való. A többiek azonban lassanként nekitüzesednek és neki vágatnak a pusztának. Megy is a verseny szépen, míg valami akadály: árok vagy szándékosan készített kerítés elé nem érnek, a hol aztán ugrani kell. Már pedig az ugrásnak a teve sehogy sem barátja s a versenyzők közül alig egykettő iramodik neki, a többi csökönnyösen megáll az akadály mellett. Ha a hátán ülő ember nagyon ütlegeli, a teve bosszusan lefekszik a földre, vagy megfordul s gazdája ellenére is hazaviszi, vagy pedig szépen megkerüli az akadályt, mintha mondani akarná:

— Ugyan minek törjük ki a nyakunkat, mikor így könnyebben tulesshetünk az akadályon?

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XX. köt. 23-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Sok kicsinyből halom nő.“

Helyesen fejtették meg: Daczó Georgina, Pelejthy Jóska, Schönfeld Blanka és Márta, Gaal Dani, Holitscher Klára és Szigfried, Löblin Janka, Petényi O. Frank Anna, Zilahy Gyula (s nem Gyúla F. b.) Hirsch Margit és Alfréd, Szalay Dezső, Mendl Mklós és Jakab, Kálóczy Mari, Kaufmann Oszkár, Kaufmann József, Vecsey Timót, Eibenschütz Vilmos, Braun Armin, Balogh Feri, Lövy Manó, Mayersberg Jakab, Csetneki Ilka, Kohn Adolf, Pollák Béla, Mihálfi Misi, Schlesinger Soma, Oesterreicher Gyula, Füssi Etelka, Krausz Soma, Fischer Gyula, Szeép Jolán, Süsz Jenő, Márton Erzsike, Spiczter Ignác, Flesch Mihály, Solymosi Iván, Pick Helén (saját íráso-dat küldjed, F. b.), Reismann Nellike, Gesztes Pali és Mariska, Liszauer Jolán, Lénárd és Arnold, Zaitsek Arthur és Jaromir, Berthóty Lujza, Károly és István, Fligl Lenke és Sándor, Sztojanovics Jenő és Sztanka (olvashatóbban írjátok a neveteket! F. b.), Bertha Aladár, Geiger Ilona, Frank Hugo, Scheffer Vilmos (s nem Vilmos: egy s untig elég, F. b.), Czéda Jani, Springer Ernő, Lövinger Ludmilla, (a magad írása? F. b.) Schlichter Ella, Lutzkó Klára, Beniczky Zoltán, Novelly Ilona és Riza, Szily Margit, Balogh Hugo, Kubinyi Anna, Ringer László, Preisich Kornél, Csukássy Jenő, Grünstein Ilona és Miksa (nem illik letépett lapra írni levelet, F. b.)

*

A »KIS LAP« XX. köt. 21-dik számában közölt találós rímek megfejtését beküldték még: Petényi O. (az egész nevedet ird ki, a mint illik, F. b.) Csukássy Jenő.